

РЕШЕНИЕ

№ 5874

гр. София, 24.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I отделение 19 състав, в
публично заседание на 18.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **7099** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 294 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. В., Надежда В. и И. П., всички с адрес: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] срещу Решение № 339/18.09.2009 г. на Изпълнителния директор на АДВ, с което е отхвърлена жалбата им срещу постановление № 3368-000002/30.05.2009 г. на публичния изпълнител при Регионална Дирекция – [населено място] на АДВ.

С протоколно определение от 18.09.2013 г. съдът е заличил като жалбоподател И. П. поради смъртта ѝ и е конституирал на мястото ѝ Надежда В., нейна наследничка и жалбоподател в настоящето производство.

Поради факта, че административният орган - Изпълнителният Директор на АДВ не съществува вече, на негово място е конституиран правоприемника му Директора на ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че съобщението за доброволно изпълнение никога не е било изпращано на адреса, където е живял В.. Въпреки нередовното връчване на съобщението за доброволно изпълнение публичният изпълнител е предприел действия по изпълнението, налагайки запор върху банковите сметки на В., като по този начин е насочил изпълнението срещу получаваното от него обезщетение за безработица, което е несъквистируемо. Инвокирани са доводи, че с решение от 26.02.2009 г. Европейският съд по правата на човека е осъдил Република Б. да заплати

на Х. В., Надежда В. и И. П. сумата от 97 000 евро, представляваща обезщетение за претърпените от тях вреди именно във връзка с воденето на делото, по което е издаден изпълнителния лист, послужил като основание за образуване на изпълнителното производство.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателите чрез адвокат Д. поддържат жалбата. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Ответникът по жалбата не изпраща представител и не взема становище по нейната основателност.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата и в писмените бележки доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В Регионална дирекция – [населено място] на Агенцията за държавни вземания е образувано изпълнително дело № 3368/2009 г. срещу Х. В., Надежда В. и И. П., за принудително събиране на публични държавни вземания – държавна такса, разноски и лихви в общ размер на 6018,76 лева. Делото е образувано по издаден изпълнителен лист от 29.11.2007 г. по гр. дело № 4240/2003 г. на СГС-ГО. Със съобщение № 3368-0000001 от 30.05.2009 г. органът по принудителното изпълнение е дал на един от солидарните длъжници седемдневен срок за доброволно изпълнение на публичното задължение, съгласно чл. 221, ал. 1 от ДОПК. С разпореждане № 3368-000020 от 06.07.2009 г. публичният изпълнител е разпоредил сумата от 112,87 лева да бъде разпределена по сметка на вискателя АДВ.

С постановление № 3368-000002/30.05.2009 г. публичният изпълнител е наложил обезпечителни мерки върху имуществото на длъжника Х. В., чрез заповест върху всичките му банкови сметки, включително депозити в трезори и съдържание на касети, оставени на доверително управление в конкретно изброени банкови институции.

Действията на публичния изпълнител са били оспорени пред Изпълнителния Директор на Агенцията за Държавни Вземания – [населено място].

С Решение № 339/18.09.2009 г. на Изпълнителния директор на АДВ жалбата им срещу постановление № 3368-000002/30.05.2009 г. на публичния изпълнител при Регионална Дирекция – [населено място] на АДВ е оставена без уважение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателите чрез изпращането му по пощата, като видно от приложените известия за доставяне, същото е получено на 25.09.2009 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 02.10.2009 г., т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Производството по издаване на изпълнителен лист е уредено в част пета от ГПК. Съгласно чл.405, ал.1 от ГПК изпълнителен лист се издава по писмена молба въз основа на някой от посочените в чл. 404 актове. Препис от молбата не се връчва на длъжника. Изпълнителният лист се издава, след като съдът провери дали актът е редовен от външна страна и удостоверява подлежащото на изпълнение вземане срещу

длъжника. В разглеждания случай, предвид на обстоятелството, че става дума за държавна институция – СГС, изпълнителният лист е издаден служебно. Според чл. 407, ал. 1 от ГПК, разпореждането, с което се уважава или отхвърля изцяло или отчасти молбата за издаване на изпълнителен лист, може да се обжалва с частна жалба пред по-горната инстанция в двуседмичен срок, който за молителя тече от връчването на разпореждането, а за ответника - от връчването на поканата за доброволно изпълнение.

Издадения от СГС изпълнителен лист е годно изпълнително основание за образуване на изпълнително производство по реда на чл. 220 от ДОПК. Публичният изпълнител няма право да преценява дали същият е издаден въз основа на някое от основанията, посочени в чл. 404 от ГПК, както годността на това основание да се издаде изпълнителен лист. Единственото, което той е задължен да направи е да образува изпълнително дело и да извърши предписаните от закона действия. Основанията за спиране и прекратяване на изпълнителното производство са посочени в чл. 222 и чл. 225 от ДОПК.

Разглеждайки представените и неоспорени в настоящето производство доказателства, настоящият съдебен състав намира, че СГС, законосъобразно е постановил да се издаде изпълнителен лист, защото към момента на издаването му решение от 11.07.2005 г. по гр. дело № 4240 от 2003 г. на СГС е било влязло в сила.

С решение № 327 от 30.04.2010г., по гр.д. № 1776/2009 г. на Върховния касационен съд, на РБ, постановено в производството по отмяна на влязло в сила решение на основание решението на ЕСПЧ, е отменено решението от 19.06.2006 г. по гр.дело № 2064/2005 г. на Софийски апелативен съд, 4 състав, в частта му, с която е оставено в сила решението от 11.07.2005 г. по гр.д. № 4240/2003 г. на Софийски градски съд, ГО, I-12 състав, в частта, с която И. М. П., Надежда С. В. и Х. В. В., са осъдени да заплатят разноските за производството - на МРРБ юристконсултско възнаграждение 80 лева и по сметка на съда 5 915 лева държавна такса и 100 лева депозит за вещо лице и е върнал делото на Софийски Апелативен Съд за ново разглеждане.

Софийски апелативен съд, гражданско отделение, 7-ми състав, по гр.д. № 582/2010 г., с решение № 387/09.03.2011 г. е отменил решението от 11.07.2005 г. по гр.д. № 4240/2003 г. на Софийски градски съд, ГО, I-12 състав в частта, с която И. М. П., Надежда С. В. и Х. В. В. са осъдени да заплатят разноските за производството - на Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) юристконсултско възнаграждение 80 лева и по сметка на съда 5 915,76 лева държавна такса и 100 лева депозит за вещо лице.

Решението е влязло в сила след като МРРБ е подало жалба срещу него, върната от ВКС, поради недопустимост.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице предпоставките по чл. 142, ал. 2 от АПК, а именно към момента на устните състезания са установени нови факти от значение за делото, които не могат да не бъдат взети предвид. Решението въз основа, на което е издаден процесния изпълнителен лист е отменено окончателно, т.е. отпаднало е основанието за издаването му.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Изпълнителния Директор на АДВ е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия се дължат такива, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Решение № 339/18.09.2009 г. на Изпълнителния директор на АДВ и потвърденото с него постановление № 3368-000002/30.05.2009 г. на публичния изпълнител при Регионална Дирекция – [населено място] на АДВ.

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] да заплати на Х. В. и Надежда В. с адрес: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] сумата от 470 /четирисотин и седемдесет/ лева, представляващи внесена държавна такса от 10 лева и платено адвокатско възнаграждение от 460 лева, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7099 по описа за 2009 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.